

HARMAA TIMANTTI

Timo
Kulkki

Harmaa Timantti

Vanhemmilleni ja vaimolleni Soilille

HARMAA TIMANTTI

Timo Kulkki

© Timo Kulkki 2012

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-436-9

Tasainen ihmisvirta lähestyi Münchenin Olympiahallia pieninä puroina monilta eri suunnilta lämpimän syysillan jo kääntyessä hämärään. Voimakkaiden Olympiapuiston valonheittimien syttyessä väkijoukon hyvä mieli tuntui tarttuvan satunnaiseen ohikulkijaan, joka ihmetteli väenpaljoutta. Nuorisoa oli kokoontunut hallin liepeille rullalautoineen ja maastopyörineen odottelemaan, että näkisivät vilauksen tämän päivän listaykkösbändin keulahahmosta. Tai vaihtoehtoisesti kitaristista, persoonallisesta rumpalista puhumattakaan.

Jo muutaman päivän ajan Olympiapuiston alueella oli valmisteltu illan konserttia. Konsertti oli yksi suurimmista tällä Euroopan kiertueella, ennen kuin suunta olisi itään, Aasiaan ja Australiaan, toipumaan ei-niin-menestyksekkäästä Amerikan valloituksesta. Bändin melankolinen rockmusiikki ei ollut aivan heavyä vaan ei myöskään perinteistä rock'n rollia, jota jenkkilässä on totuttu kuuntelemaan. Vaaleahipiäiset tummiinpukeutuneet soittajat kylmästä Pohjolasta ovat omalla tavallaan eksoottisia aasialaiselle kulttuurille, erityisesti Japanissa fanit ottavat heidät avosylin vastaan joka kiertueella.

Edellisinä viikkoina keikkaillat isoilla areenoilla Varsovassa, Kööpenhaminassa, Tukholmassa, Lontoossa, Amsterdamissa, Pariisissa ja Berliinissä olivat jo vaatineet veronsa soittajien uniarsenaalista. Tämän illan keikan jälkeen tauko, ennen matkan jatkumista kohti itää, oli enemmän kuin tervetullut. Ehkä pojat ehtisivät välissä käydä kotipuolessa kääntymässä, Tukholmassa ja Tampereella. Saunomassa ja nollaamassa henkisesti ennen seuraavaa rutistusta.

Roudarit ja muut paikalliset apumiehet olivat rakentaneet ympyränmuotoista lavaa Olympiahallin areenalle. Lavan muodostivat erinäköiset ulokkeet katsojien keskelle. Lava oli tarpeeksi korkea, etteivät innokkaat fanit pääsisi kiipeämään, mutta kuitenkin saavutettavissa, jotta oma idoli olisi käytännössä melkein käsivarren mitan päässä. Nämä ulokkeet oli yhdistetty välisilloilla ja rakennettu lavan keskusalueena toimivan rumpupatterialueen ympärille. Bändin pojat pääsisivät liikkumaan vapaasti ympäriinsä, eivätkä tuntisi taiteellisen vapautensa tulevan rajoitetuksi tilanahtauden takia. Valoshow hoidettiin katosta eikä pyrotekniikassa lavan ympäristössä ollut säästelty.

Münchenin Olympiapuistossa on tarpeeksi tilaa väkijoukoille, joten Olympiastadionin, SeaLifen, Olympiatornin ja uimalan lisäksi konsertit Olympiahallissa, keskellä isoja viheralueita, ovat erittäin suosittuja. Olympiapuiston keskellä oleva pieni tekojärvi kerää runsaasti ihmisiä alueelle, varsinkin kesällä. Alueelle on helppo tulla joko julkisilla kulkuvälineillä, bussilla tai U-Bahn:lla, mutta myös omalla autolla, koska alueen mittavat ulkoparkkialueet ovat aivan kävelymatkan päässä.

Bändin keulahahmo, perustaja ja laulaja Thomas Järnefelt, katseli tuota aluetta tekojärven yli viereisen Olympiakukkulan näköalatasanteelta. Savuke toisensa jälkeen etsiytyi suupieleen ja päätyi sitten tumpkina mustan käärmeennahkabootsin alle. Thomas käytti privaattisti hupparia pitkän nahkatakan alla peittääkseen vahvan hiuskuontalonsa, josta hän oli ylpeä ja joka oli eräs bändin brandin osa, levynkannen visualisointia myöten. Tosin tukkansa takia Thomas ei myöskään päässyt nauttimaan yksityisyydestään liikkeessaan ihmisten ilmoilla.

-”Värjää se kirkkaanpunaiseksi, niin teet mun hommani vielä vaikeammaksi” kuului yhtäkkiä Thomaksen takaa, havahduttaen ja melkein pudotuttaen sätkän suupielestä.

-”Kato Elias, aattelinkin jo, että missä se on vetämässä lonkkaa jossain lokoisassa kolossa. Eikös sun homma olekin pysyä näkymättömissä?”

Tulijan olemus olisi käynyt kenestä tahansa keski-ikäisestä työmiehestä, tosin se oli ennemmin vanttera kuin tukeva ja liikkeissä oli kuitenkin enemmän sulavuutta kuin puupötkkelön jäykkyyttä.

Elias Harmaa, nimensä mukaisesti, sulautui ympäristöön kuin ympäristöön jo pelkästään ammattinsa vaatimusten perusteella. Saksassa Eliaksen kutsumanimi oli Herr Grau, kun taas englanninkielisessä ympäristössä hänet tunnettiin Mr. Greynä. Elias pyöritti Body Guard –firmaa, joka tarjosi palveluksiaan kaikille tunnetuille ja tuntemattomana pysytteleville henkilöille, joilla oli varaa maksaa melkein täydellisestä henkivartijasuojusta, tietenkin omien intressiensä mukaisesti. Näin Elias työllisti tarvittaessa koko 40 -henkisen suojaajien joukkueen.

- ”Eikös olisi jo aika siirtyä backstagen puolelle turvallisempaan ympäristöön. Tuolla väkijoukossa kun joku tunnistaa sinun tomumajasi olemuksen, niin meille tulee hauska juoksumatka jyrkkään alamäkeen, kun ei tänne ylös kukkulalle mitään autoa saada.”

- ”Elias, tarviin ilmaa. Taivasta ja Universumia. Etkö tajuu? Sulla ei oo väriä, ei oo värinää, kaikki vaan pelkää harmaata, koko elämä, vaan eri sävyissä. Ei oo koskaan ollut.”

- ”Oma valinta. En valita.”

- ”Eikö tuu tuosta tekolammikosta mieleen se pieni lampi Ameriikantien varrelta? Vaikka sinne oli matkaa, niin aina poljettiin sinne polkupyörällä kalaan.”

- ”Alkaako akut jo loppumaan, kun tulee nuo jutut mieleen?”

Elias ja Thomas olivat tunteneet toisensa koko ikänsä. Elias vanhempana oli aina katsonut Thomaksen perään. Syytä olikin, sillä Thomas oli käyttänyt melkein kaikki mahdollisuudet elämän kokeilemiseen ja tutkailemiseen, mitä taiteelliselta persoonalta voikin odottaa. Thomas sisaruksineen tuli hyvin toimeentulevasta ja pitkät perinteet omaavasta suomalaisesta suvusta, jonka liiketoimet sisälsivät kaikenlaista kaupankäyntiä Ruotsin ja Suomen välillä. Konserni oli ajan kuluessa laajentunut muihin Pohjoismaihin ja viimeksi myös muuhun Eurooppaan, erityisesti itäisiin kasvukaupunkeihin.

Kaverusten tiet olivat eronneet aikuistumisen kynnyksellä ja vasta juuri ennen Euroopan -kiertuetta Thomas oli ottanut Eliakseen yhteyttä, tarjoten työmahdollisuutta ja

samalla myös mahdollisuutta viettää aikaa yhdessä monien vuosien jälkeen. Thomas oli jo vähän aikaa tuntenut, ettei luovuus enää riitä. Tämä kiertue tulisi jäämään ehkä viimeiseksi, jos seuraava levy ei pystyisi jatkamaan nykyisen suosion määrää. Kaikkien mittareiden mukaan mitään pelättävää ei ollut, mutta pelkkä aavistus riitti herättämään pelon alamäen alkamisen mahdollisuudesta.

-”Tänään laitetaan taas jengiä kumoon. Kun ”Heaven can still wait for a long time” jyrähtää, niin alkaa taas silmissä pimetä. On ne ihmeellisiä ihmislapsia, kun vielä pystyis tuntemaan samallalailla, saman ekstaasin, sen puhtaan energian...”

Thomas pysähtyi katsomaan taivaankaarta, hengitti syvään ja hymy levisi silmiin ja siitä suupieliin.

-”Tomppa, onks kaikki hyvin? Oikeesti?”

-”Ei tässä mitään, eiköhän mennä, ettet saa sydänkohtausta pelkästä odottamisesta!” Thomas lähti kävelemään hiekkapolkua alas kukkulalta, kääremebootsit rahisten.

Elias ja Thomas pääsivät ilman välikohtauksia tekojärveä kiertävälle asfalttipolulle, jossa heitä jo odotti sähköinen golfkärry. Kuljettajan paikalla istui niukasti ratin ja penkin väliin mahtuva, hymyilevä porkkanapäinen irlantilainen, Shane O’Brien. Shane oli Eliaksen luottopeluri mitä vaikeisiin suojattaviin asiakkaisiin tulee. Kukaan ei voinut vastustaa Shanen iloista naurua, joka hörähti vähän väliä sulattaen väkisin vaikeimmankin persoonallisuuden. Sen avulla monet asiat saatiin sujumaan kaikkien osapuolien etujen mukaisesti.

- ”Hei Isä Aurinkoinen, heitä vaihdetta silmään, että saadaan tähti kirkkaalta taivaalta taas sorvin ääreen ja levittämään valoa kansalle”

Elias tarttui takatangoista kiinni ja heilautti itsensä käännetyille takapenkille katse suunnattuna takasektoreihin, Thomaksen yrittäessä ahtautua golfkärryn etupenkille Shanen viereen.

- ”Cheers, mate. Tervetuloa matalalennolle Olympiahallin takahuoneeseen. Valitettavasti meillä ei ole tarjottavaa lennon aikana, eikä jalkatila ole hääppöinen penkktilasta puhumattakaan, mutta lentoemoja parempia ladyja odottaakin sitten heti kohteemme odotushuoneen sohvalle!”

- ”Shane, etkö voisi yrittää tartuttaa tuota asennetta vähän pomoosikin?” Thomas vinkkasi silmää.

- ”Sorry, mate. Mission Impossible.” Shane vastasi päätään pudistellen.

Irlantilaisen sompaillessa golfkärryä pitkin asfalttipolkuja kohti esiintymishallia, osa reitin varrella olevasta konserttinuorisosta tunnisti Thomaksen ja yritti tarttua kärryyn saadakseen sen pysähtymään. Ainoastaan Shanen ajotaito ja tarpeeksi kova vauhti riittivät tekemään tietä väkijoukon seassa, ja ilman henkilövahinkoja kärry kaarsi aidatulle alueelle, josta pääsi Eliaksen suojaajien vartioimiin VIP-tiloihin.

- ”Eihän se ollut sen kummempaa kuin miinojen väistely Pariisissa, muistan kun...”

Shane aloitti lauseen saadakseen kuitenkin ystävällisen, mutta tiukan ilmeen Eliakselta viestittäen, ettei tätä tarinaa kannattaisi jatkaa. Mutta Thomas oli kuitenkin tarkkana.

-”Pariisissa? Miinoja? Eihän Pariisissa mitään miinoja voi olla. Jotain sodanaikaisia?”

-”Niin, Pariisissa on tänä päivänä esikaupunkialueita, joita ei oikein enää Pariisiksi tunneta...mutta aiheesta toiseen: tienaisin miljoonia Formula Ykkösissä, mutta kun eivät rakenna tarpeeksi isoja autoja, että tällainen Adonis mahtuisi ratin taakse!”

Shane ja Elias olivat molemmat palvelleet YK:n alaisessa turvallisuusyksikössä. Yksikön päätehtävänä oli varmistaa, että erilaisia neuvotteluja hoitavien henkilöiden turvallisuus oli taattu kaikissa olosuhteissa. Mediassa näkyvät neuvottelut valtionpäämiesten, pääministerien ja muiden virkamiehien kesken olivat vain pieni osa tehtäväkentästä. Suurimman osan muodostivat erinäköiset etujärjestöjen ja jopa terroristiryhmittymien kanssa käytävät neuvottelut. Televisiossa näytetään vapautettujen panttivankien saapumiset lentokentälle, kädenpuristukset merkittävien virkamiesten kanssa ja liikuttavat kohtaamiset perheen parissa, mutta kuinka tähän tilanteeseen on päästy, jää näkemättä suurelta yleisöltä. Jonkun on pitänyt Jossain neuvotella vapauttamisesta Jonkun muun kanssa ja sellaisessa ympäristössä, ettei kummankaan osapuolen turvallisuutta ole vaarannettu. Tämä yksikkö hoitaa neuvottelijan turvallisuuden paikanpäällä – väitetään, että jopa vielä tarkemmin kuin Yhdysvaltain presidenttiä suojaavat Salaisen Palvelun Agentit.

Pari vuotta sitten Shane toimi erään Pariisissa suoritettavan tehtävän kuljettajana ja Elias neuvottelijan henkiloturvana. Pariisin esikaupunkialueella, jonne virkavallan vaikutusalue ei enää ulottunut, paikallinen idealistijohtaja oli uhannut laajentaa toimivaltaansa ja lisätä reviiriään aina Eiffel- tornia myöten omia tarkoituksiperiään kertomatta. Neuvottelijan tavoitteena oli löytää ratkaisu ja estää paniikki, joka olisi syntynyt, jos ryhmittymän tavoitteet olisivat päässeet julkisuuteen. Loppujen lopuksi neuvottelutilanteessa monikerroksisen kerrostalon kellaritiloissa ryhmän kesken syntyi riitaa. Ryhmän kakkosmies veti esiin aseensa ja ampui lippaallisen idealistijohtajan rintaan. Uusi ryhmänjohtaja olisi seuraavaksi ojentanut aseensa kohti neuvottelijaa ja Eliasta, elleivät he olisi Eliaksen nopean reagoinnin ansiosta jo olleet matkalla ovesta ulos ja kohti Shanen ohjaamaa autoa. Nopea reagointi uhkaan kuin uhkaan ilman väkivaltaa on ykköstavoitetila ja aseita käytetään vain äärimmäisessä hätätilanteessa. Silloin välttyään koston mahdollisuudelta, pieleen menneiden neuvottelujen lisäksi. Ainoa ongelma pakoauton ohjaamisessa oli kerrostaloalueen ympäristöön asennettu miinakenttä, jonka läpi ryhmittymän ajoneuvo oli ohjannut neuvottelijan saattueen saapuessa. Shanen piti muistaa tie ulos käänteisessä järjestyksessä samalla, kun seuraajat yrittivät tavoittaa heitä omilla ranskalaisilla ajoneuvoillaan. Lopputuloksena vauhdinpidosta neuvottelija ja Elias pääsivät ehjinä Shanen kyydissä, kun taas takaa-ajajat vuoron perään erehtyivät miinojen paikoista, sen ensimmäisen ja viimeisen kerran.

Virkavuosien täytyessä Elias oli tarjonnut mahdollisuutta valikoiduille kollegoille tulla osaomistuspohjalta mukaan yritykseensä. Body Guard tarjosi samanlaisia palveluja

yksityissektorilla niitä tarvitseville ja tällä hetkellä Thomas bändeineen maksoi koko tiimille täydestä suojasta.

-”Okey, tehkääs tietä Tompalle, meillä on jo vähän kiire saada pojat kokoon seuraavaa haastattelua varten.”

Anders Jonsson, bändin manageri, tuli ulos hallin ovesta, ja tarttui Thomasta samantien käsivarresta lähtien retuuttamaan tätä kohti sisätiloja. Shane ja Elias tarkistivat, ettei missään vaaninut enää innokkaita faneja, mutta vahdissa olevat suojaajat vakuuttivat järjestysmiesten pitävän ringin suljettuna.

Manageri Jonsson oli ollut monen ruotsalaisen menestysbändin takana ja oli ollut kuuntelemassa, kun Thomas, Hanski kitaristina, Henkka bassossa ja Reiska rummuissa olivat käyttäneet Tukholmassa ensimmäisen studioaikansa. Soittomahdollisuuden pojat olivat saaneet lahjaksi Henkan isältä, joka puolestaan pyöritti äänitysstudiobisnestä aloitteleville bändeille. Anders oli heti tajunnut Thomaksen markkina-arvon näkyvänä laulajana ja musiikintekijänä, eikä poikien soittaminen kuulostanut edes ensimmäisellä studiokerralla ollenkaan pahalta. Nyt, usean vuoden ja 12 levyn jälkeen, bisnes rullasi kuin itsekseen. Niinpä lyhyestä hoikasta Anders Jonssonista oli tullut lyhyt lihava Anders Jonsson, jokaisen menestyvän bändimanagerin stereotyyppi.

Samalla kun Jonsson ja Thomas kiiruhtivat sisätiloihin ja lehdistöhuoneeseen haastatteluja varten, ovesta tuli ulos vaalea sinisilmäinen kaunotar pukeutuneena samanlaisiin haalareihin kuin muutkin Eliaksen työntekijät. Eleanor Bernstein eli kavereiden kesken Elly, oli entinen Israelin armeijan upseeri, joka oli päätynyt Eliaksen firmaan

vähän eri tietä kuin muut osakkaat. Ellyn ulkomuodosta olisi voinut päätellä pohjoismaisen viileyden perimää, vaikka hän todella oli kotoisin Tel Avivista ja ikänsä asunut siellä juutalaisten vanhempinsa kasvattamana.

-”Kaikki sisäänmeno- ja ulostulotiet on tarkistettu. Mahdolliset riskit rakenteissa on minimoitu ja tarpeellinen miesvahvuus varmistettu, mikäli fanit innostuvat liikaa lavan reunalla” raportoi Elly oman vastuualueensa tilannetta.

-”Entäs henkilöstön background check, taustatiedot? Löytyikö mitään erikoista?”

-”Ei päihdepidätyksiä kummempaa, mutta ei tälle porukalle voi rimaa korkealle asettaakaan. Työ on rankkaa ja vaatii huvinsa sen mukaan...”

-”Kato, Elly Empaattinen, enpä olisi tätä päivää uskonut näkeväni...” Shane pisteli.

-”Niinpä, pitäisi varmaan epäillä jokaista, jolla on puhtaat paperit.” Elly vinkkasi silmää.

Yleisö jonotti kärsivällisesti sisäänpääsyä, koska turvastyistä oli päädytty käyttämään vain itäisen ja eteläisen puolen sisäänkäyntejä. Siitä huolimatta henkilötarkastus saataisiin tarpeeksi monen tarkastajan voimalla tehtyä sujuvasti ja nopeasti.

Päästyään turvatarkastuksen läpi, katsojilla oli mahdollisuus kiertää hallin ulkokehällä olutpisteisiin ja siinä samalla vaikka ostaa makkaraa tai muuta pikaruokaa lisäenergian tankkaukseen. Oma jononsa muodostui heti paita- ja CD –myyntipisteiden eteen, koska

tälle kiertueelle oli suunniteltu oma fanipaita, jota ei ollut myynnissä kuin konserttipaikkojen myymälöissä.

Takahuoneistossa tunnelma tiivistyi, rumpali-Reiska alkoi käydä jo ylikerroksilla. Reiska kulki nurkasta toiseen pukeutuneena ainoastaan Persian Prinssin tyyppisiin leveälahkeisiin housuihin ja verytellen käsivarsiaan sellaisilla liikkeillä, että monet tatuoinnit selässä ja käsivarsissa näyttivät melkeinpä eläviltä. Hanski näppäili sohvalla Fender Stratocasterinsa kieliä, kerraten vielä uusia sooloideoita, joita oli lisätty vanhoihin biiseihin tälle kiertueelle. Henkka ja Thomas laskivat hyväntuulisina leikkiä parin fanin kanssa, jotka olivat voittaneet paikallisen Abendzeitung:in kilpailussa takahuonetapaamisen ja olivat asianmukaisesti innokkaita ottamaan yhteisestä ajasta idoleittensa kanssa backstagella kaiken irti.

Bändillä ei ollut muuta yhtyettä lämmittämässä yleisöä, hyväksi koetun käytännön mukaisesti ei tarvinnut. Tunnelma oli jo katossa muutenkin ja pojat tulisivat lavalle tasan kello 20:00, kuten etukäteen oli ilmoitettu. Ei diivailuja, ei erikoiskohtelua eikä erityisesti mitään muuta showta, joka veisi mielenkiintoa pois itse asiasta: Münchenin keikasta. Toista samanlaista ei tulisi tällä kiertueella olemaan. Jokaiselle keikalle oli sovittu jotain erikoista ja tänään Reiskan piti vetäistä erikoispitkä rumpusoolo muutenkin repäisevän "Night Train":in loppuosaan. Viiden minuutin biisistä tulisi näin melkein tuplapituinen. Ilmankos kaverilla oli vaikeuksia pysyä housuissaan.

-”No niin, no niin, alkakaapas sitten pikkuhiljaa siirtyä tuonne lavalle, että päästään alkamaan ajallaan. Kiitokset

faneille, teille on varattu hyvät paikat aivan siihen etureunaan vasemmalle puolelle. Oli oikein mukava tavata ja muistakaa sitten lehtijutussa kertoa, kuinka mahtavat fiilikset illasta jäi.”

Jonssonin hätäily oli tuttua kaikille, samat kuviot toistuivat aina ennen jokaisen konsertin alkua. Siitä ei voinut hermostua, jokainen käsitteli jännittyneisyytensä omalla tavallaan.

-”Okei, tiimi ykkönen check, sisääntulot, tiimi kakkonen check, yleisö, tiimi kolmonen check, varakäytävät, ja tiimi nelonen, check, kierto.”

Elias kävi rutiininomaisia tarkistuksia läpi. Jokainen tiimi kuittasi erikseen kaiken olevan kunnossa.

Samaan aikaan roudarit aloittivat viimeiset järjestelyt lavalla, valomiehet kiipesivät kattotelineisiin tikkaita pitkin ja pyroteknikot valmistautuivat ”alkuräjähdykseen” tasan kello 20:00 lavailotulituksen aloittamiseksi.

-”Hei tolppa-apina! Ootko eka kertaa puikoissa? Ei noita spotteja vielä laiteta päälle!” huusi valoteknikko toiselle usean metrin korkeudessa, istuen mukavassa kuppi-istuimessa kytkimien ympäröimänä, jalat roikkuen vapaana yleisön päällä. Vasemmalle ja oikealle puolelle oli omat etuvalopatterinsa, joita kaksi tekniikkaa hoitivat lintuperspektiivistä istuen hallin katossa ja suunnaten valot lavaa kohti.

Kellon osoittaessa 19:58, alkoi yleisön liikehdintä lisääntyä huomattavasti. Kaikki tiesivät H-hetken lähestyvän.

Listaykkösbändin laulaja tapetaan vanhan ystävänsä Elias Harmaan silmien edessä. Elias - tai Herr Grau, kuten hänet Saksassa tunnetaan - kovapintaisine henkivartijoineen on vastannut bändin turvallisuudesta sen maailmankiertueella, ja nyt hänen on löydettävä ystävänsä tappajat. Laulajan jäämistöstä löytyy kasa timantteja, mutta tutkimusten edetessä Eliaksen on todettava, ettei kaikki ole ihan sitä, miltä ensin näyttää.

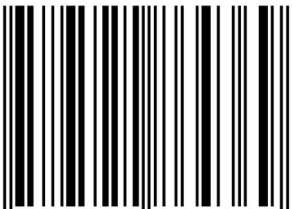
Münchenin ja Bonnin vauhdikkaat tapahtumat saavat jatkoa suomalaisissa järvimaisemissa, joissa Elias tiimensä kanssa joutuu pelastamaan ystävänsä perheenjäseniä, itsekin tappajien maalitauluksi joutuen. Nopeasti vaihtelevat tilanteet eivät kuitenkaan estä Eliasta tutkimasta, miksi hänen ystävänsä piti kuolla. Ja ketkä lopulta ovat murhan takana?

*„Elias Harmaan tehtävänä on suojella ja turvata.
Se on paljon vaikeampaa kuin tappaa ja tuhota.*

Vauhdikkaita lukuhetkiä!”

Timo Kulki, Harmaan Timantin kirjoittaja

9 789522 864369

Kansikuva: Juhana Lampinen